KEVIN HEARNE

GAIIN ŠTÍT

Laser

Název originálu: **The Shield of Gaia: Tales of the Iron Druid Chronicles**

Obálka: **Gene Mollica**

Grafická úprava obálky: **Michal Kuba**

Překlad: **Roman Tilcer**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright © 2015 by Kevin Hearne
All Rights Reserved
Copyright © 2015 for the Czech translation by Roman Tilcer
Copyright © 2015 for Cover by Gene Mollica
Copyright © 2015 for the Czech edition by Laser-books s.r.o.

ISBN 978-80-7193-390-8

DVA KRKAVCI A JEDNA VRÁNA

Tuto novelu jsem napsal po dokončení pátého svazku neboli Nahraného, *ale chronologicky se řadí před něj, a vlastně byla v tomto pořadí i původně vydána. U elektronických prací to mnohem víc sviští, takže můžu dopsat román, střihnout si takovouhle novelu a ona stejně vyjde čtvrt roku před románem.*

Tato novela je na rozdíl od Grimoáru jehněčího *a povídek, které se v podstatě dají číst samostatně, bez znalosti série, nedílnou součástí hlavního příběhu. Události v ní popsané přímým způsobem ovlivňují dění v dalších knihách a čas od času mi přijde e-mail od nějakého čtenáře, který ji přeskočil, přečetl si* Nahraného *a teď by ho zajímalo, co mu uniklo.*

Jaké by to asi bylo, říkám si, kdyby si lidi mohli slintat svobodně jako psi? Vypadá to jako náramná švanda a slintající pes se nemusí bát žádného společenského stigmatu, takže jim tuhle svobodu závidím. Rozhodně se naskytly různé příležitosti, kdy se mi slintat chtělo – jsou situace, kdy by nic jiného nedávalo smysl –, ale i když je mi už dva tisíce sto let a žil jsem v řadě zemí po celém světě, ještě jsem nenarazil na kulturu, kde by to bylo aspoň zčásti přijatelné, natož aby se na to pohlíželo se souhlasem.

Některé věci se asi nikdy nezmění.

Přestože vesmír odmítal změnit trvalé pravdy k obrazu mému, poslední dobou jsem si přál, abych dokázal vyučit druidku nikoli za potřebných dvanáct let, ale během pětiminutového sestřihu jako v karate filmu. Učnice by se po deseti vteřinách marné snahy vyřešit problém

najednou zlepšila nebo by pochopila lekci a její výraz by se naplnil úžasem a já bych zmíněnou učnici odměnil sušenkou nebo strohým souhlasným kývnutím. Učnice by se zaradovala z úspěchu a potom by na deset sekund přešla k další náročné výzvě a tak dále, dokud by triumfální vzedmutí hudby a zpomalený placák neohlásily vítězné završení. Usmívali bychom se zářivými úsměvy herců z reklam na rychlé občerstvení, vesele bychom se pochechtávali a cpali do sebe tolik tuku, že by nám z toho srdce vybuchlo jako masový granát.

Jenže výcvik mojí učnice Granuaile probíhal úplně jinak. Příprava její mysli na druidství byla pro nás oba náročná a jednotvárná, ovšem příprava jejího těla skýtala nebezpečí. Jednalo se o stejný druh nebezpečí, jakému čelil sir Galahad na hradě Anthrax: omamující sexuální napětí.

Na každý zimní slunovrat jí dávám celou garderobu volných, beztvarých teplákovek, a ona si pořád kupuje upnuté, přiléhavé oblečky, které se mají nosit v letních měsících. Vycvičil jsem si Oberona, svého irského vlkodava, aby mi to pomáhal zvládat a byl mým Lancelotem, kdykoli mi z pohledu na Granuaile spadne brada, k čemuž docházelo častěji, než bych byl ochoten přiznat. Ona si vždycky zkouší kopy, výpady a různé postoje, až se celá zpotí, já hned začnu přemýšlet nad jinými způsoby, jak se může člověk zpotit, a nedlouho nato potřebuju zachránit.

Nemohl bych si dopřát aspoň trochu nebezpečí? ptám se Oberona přes naše duševní spojení.

<Ne, je to až příliš nebezpečné,> odpovídá a já mu pak musím dát pamlsek, což mě nutí odtrhnout oči od Granuaile a přesměrovat myšlenky na méně chlípnou kolej. Možná to zní hloupě, ale jde o sebezáchovu.

Granuaile to naneštěstí po nějaké době vypozorovala.

„Senseii?“ nadhodila.

„No?“

„Proč jdeš vždycky zhruba v půlce tréninku dát Oberonovi odměnu?“

<Aby zamaskoval důkazy své SPALUJÍCÍ VÁŠNĚ–>

„Co? No, je to hodný pes."

<Aby skryl před tvými zraky ten BEZMEZNÝ CHTÍČ–>

„No jasně, ale hodnej je pořád, a ty seš ochotnej přerušit to, co právě děláš, abys mu dal něco na zub, jenom když cvičím."

<Abys nespatřila věž jeho ŽIVOČIŠNÉ TOUHY–>

„Občas ho odměním, když použije nějaké složité slovo. A občas za to, že drží zobák."

<Aby oddálil prozrazení své NESMÍRNÉ LAČNOSTI–>

Právě teď je vhodná chvíle držet zobák.

<Tak to bych měl dostat nějakou mňamku.>

Platí.

„No a co teď říkal?" vyzvídala Granuaile.

„Je mi líto, ale to je přísně tajné."

Oberon zafuněl a Granuaile přimhouřila oči. Věděla, že se to zpropadené psisko směje, a nedá pokoj, dokud nezjistí, co ho tak pobavilo.

Zachránil mě přílet extrémně velké vrány. S hlasitostí klaksonu vyprskla „Krá!" a přistála na střeše našeho karavanu. Všechny nás vylekala, včetně Oberona, který několikrát štěkl. Vráně se rudě rozsvítily oči a on zmlkl, sklopil hlavu a stáhl ocas mezi nohy.

„Mórrígan?" řekl jsem.

Rudé oči pohasly a vrána naklonila hlavu a hrdelním chrapotem pronesla: „Překvápko, Siodhachane." Keltská bohyně smrti, Ta, jež vybírá padlé, mi nikdy neříkala Attiku. Kývla hlavou na mou učnici: „Granuaile."

„Co se děje?" zeptal jsem se, protože Mórrígan nechodí na návštěvu jen tak. Opožděně mi došlo, že jsem jí měl nabídnout občerstvení nebo se držet jistého standardu pohostinnosti, ale Mórrígan se naštěstí tak soustředila na to, o co jí šlo, že si mých otřesných způsobů nevšimla.

Zašustila křídly a oznámila: „Musíme se o něco postarat. Budeš pryč přinejmenším týden, ale možná i dva. Nemusíš si s sebou nic brát, ani zbraň. Vezmi na sebe ptačí podobu a poletíme."

„Počkat, počkat, potřebuju lepší vysvětlení. Můžu si s sebou vzít učnici nebo psa?"

„Ne. Rozhodně ne. Tato záležitost se jich netýká."

<Mně to neva. Klidně zůstanu tady,> ozval se Oberon,

Nejistě jsem se ohlédl po Granuaile a ta pokrčila rameny.

„Říkáš, že budeme pryč dva týdny?"

„Nanejvýš. Ale musíme vyrazit okamžitě. Pospěš si."

Hádat se s Mórrígan by nebylo zrovna nejrozumnější. Ale strávit s ní týden – možná dva – nebude o nic lepší.

Je to můj konec, co?

<Jo. Bylo fajn být tvůj pes.>

„Není to tvůj konec," pronesla Mórrígan a já si ulekaně vzpomněl, že už mi umí číst myšlenky – nebo aspoň slyší ty, které vysílám. „Ale bude, jestli sebou nehneš."

Obrátil jsem se ke Granuaile. „Jestli chceš, udělej si pár dní volno. Zasloužíš si to. Každý den ale pokračuj v učení jazyků a cvičení."

„Dobře, senseii. Možná si s Oberonem vyrazíme do Duranga." Naše bydlení v Many Farms leželo od Duranga něco málo přes sto mil jihozápadně. Prohrábla si vlasy obarvené tak tmavým odstínem hnědé, že už by klidně mohly být černé. „Mohla bych se zbavit tohohle hnusu. Už je na čase."

Opět se začínaly projevovat její kořeny, což znamenalo, že se začínaly projevovat i ty moje. Naše směšné falešné totožnosti nám na tomhle odlehlém místě sloužily dobře; vyhýbali jsme se společnosti a byli jsme všem naprosto ukradení. Pominu-li, že naše falešná jména zněla trapně – šibal Kojot to zařídil tak, abychom si na veřejnosti museli říkat Sterling Silver (neboli Mincovní stříbro) a Betty Bakerová (to byla taková šovinistická narážka na slavnou

pekařku Betty Crockerovou) –, v Many Farms se nám žilo a učilo dobře. Když se to vezme kolem a kolem, Kojot nám prokázal velkou službu a na oplátku se mohl tetelit radostí, jak se díky mému přispění daří jeho projektům na obnovitelnou energii. Po šesti letech na tom byl jeho kmen podstatně líp; Kojotovy podniky už vytvářely spoustu pracovních míst, a to vedlo k trvalému uzavření uhelného dolu.

„Tak jo. Už to znáš, že? Jestli se nevrátím –“

„Mám zavolat Halu Haukovi, já vím,“ uťala mě Granuaile. „Má tvou závěť. Ale to snad nebude potřeba.“

„To teda doufám. Tak zatím.“ Vlezl jsem si do karavanu s tím, že se před proměnou vysvleču, a Mórrígan netrpělivě zakrákala.

<Hele, Attiku, přines mi pár pakoních steaků, jo?>

Kam mám podle tebe namířeno? opáčil jsem a hodil tričko do koše s prádlem.

<Nemám páru. Jenom jsem to chtěl říct. Připadám si pak jako šéf, když si můžu jakoby nic objednat pakoní maso. Nebo to zní jako něco, co by mohl napsat doktor Seuss:

‘Přivoňte, přátelé! Račte si přivonět!

K úžasně šťavnaté pečeni z pakoně!’>

Jestlis chtěl lovit pakoně, měls mi to říct. Poslyš, pohlídej mi Granuaile, jo?

<Jako vždy.>

Jakmile jsem se vysvlékl donaha, spustil jsem na svém náhrdelníku talisman, který mě proměnil ve velkého kalouse ušatého, a dohopkal jsem ke dveřím.

Díky, kámo. Dlužím ti tu dobrůtku. I když bych vzal jed na to, že tě Granuaile v mojí nepřítomnosti hrozně rozmazlí.

<Jako vždy.>

Seskočil jsem ze dveří karavanu a na rozloučenou zahoukal na Granuaile. Mórrígan hlasitě zaplácala křídly, vznesla se a zamířila na jihovýchod.

Poleť, Siodhachane, uslyšel jsem v duchu. Zachvěl jsem se, vzlétl a vyrazil za ní. Nelíbilo se mi, že mi leze do hlavy, i když musím uznat, že v tu chvíli to přišlo vhod. Na rozdíl od Mórrígan totiž v ptačí podobě neumím mluvit jako člověk.

<Tak k čemu mě tak nutně potřebuješ?> zeptal jsem se. Letěli jsme ke Canyon de Chelly, kde najdeme strom svázaný s Tír na nÓgem a přemístíme se pryč ze státu.

Potřebuješ opravit tetování, odvětila Mórrígan.

<Myslíš to na hřbetě ruky? To mám zničené už šest let.> Od té chvíle, co mě – kvůli Kojotově pokusu zachránit svět – pohryzala obří kobylka, jsem měl jen omezené možnosti samoléčby. V těch pár případech, kdy jsem potřeboval pomoct, jsem se svěřil do péče Colorada (elementála, ne státu), protože jsem celou dobu věděl, že ten, kdo mi tetování vyspraví, bude muset být Mórrígan. Potíž tkvěla v tom, že ta na rozdíl od většiny lékařů nesouhlasila s heslem „Předně neškodit“. Zbytek Tuathů si myslel, že jsem po smrti – nebo v to aspoň doufal –, takže jsem si nemohl vybrat jiného kérkaře než Mórrígan.

Odkládal jsi to dost dlouho.

V ohromení jsem přestal mávat křídly, a než jsem se vzpamatoval, vteřinku jsem padal k zemi jako kámen. Mórrígan nebyla zrovna osobnost typu A, které by vadilo flákání – ať už by se měla flákat ona, nebo kdokoli jiný.

<O co jde doopravdy? Vidělas něco? Nějaký důvod, proč se budu potřebovat vyléčit?>

Jedno po druhém, Siodhachane.

<No dobře. Tak o co ve skutečnosti jde? To, že jsem to odkládal, tě netrápí.>

Neodpověděla. Letěla dál, jako kdybych nic neřekl, a poskytla mi tak čas, abych si uvědomil, že mi neodpoví na žádnou další otázku, ať už je budu pokládat po jedné, nebo ne.

To bylo na Mórrígan velmi neobvyklé chování. Obyčejně se nemohla dočkat, až mi poví o všemožných hrůzosračkách, co mě postihnou. V oznamování bezprostředně

hrozící zkázy si jistým způsobem libovala. Nechápal jsem, proč teď dělá takové tajnosti, ale probudila ve mně zvědavost.

Z Canyon de Chelly jsme se přenesli do opuštěné části Tír na nÓgu, aby nás nezmerčily Fae, a potom do sychravého, tisy obklopeného, šedivého močálu v Irsku, o němž Mórrígan prohlásila, že jí patří. Zavedla mě do mohyly, které bych měl asi říkat její *domov* či *sídlo* nebo jednoduše *obydlí,* jenomže žádné z těchhle slov k tomu místu nesedělo tak jako výraz *brloh.* Mórrígan byla moc velká drsňačka, než aby žila v *domě; brloh* jí ale pasoval jako nikomu jinému. Všiml jsem si, že jako výrazný dekorační prvek zvolila kosti. A taky lebky. Snad proto jsem se podvědomě přiklonil k *brlohu* namísto *domu;* jen málokterý dům je tak hojně vyzdobený kostmi – obzvlášť takovými, které majitel dost možná ohlodával.

Prolétli jsme otevřeným vchodem rovnou do podelšího tunelu osvětleného loučemi a posléze jsme se vynořili ve velké komnatě se stolem a jedinou židlí. Na stole stál džbán a osamocená číše z vyřezávaného a leštěného dřeva. Mórrígan očividně nebyla zvyklá hostit návštěvy.

Za letu se proměnila tak, že zlehka a ladně přistála vedle stolu. Pokusil jsem se ji napodobit a zjistil jsem, že taková ladnost vyžaduje značnou praxi. Měl jsem mnohem větší setrvačnost, než jsem odhadoval, a začal jsem vrávorat ke stolu. Zpanikařil jsem, protože mi došlo, že bych si o jeho okraj mohl co nevidět skřípnout jistou velmi zranitelnou část těla, a tak jsem se co nejvíc přetočil a radši do něj vrazil kyčlí. Zmínil jsem se, že to byl kamenný stůl? Zmrtvěla mi celá noha a s bolestivým skučením jsem se zhroutil Mórrígan k nohám.

Krátce nato se na zem svalila i ona, ovšem v záchvatu hysterického smíchu. Už jsem ji v minulosti slyšel smát se, vždycky to ale znělo jako smích zlého génia, ne jako projev upřímného pobavení.

Skutečně jsme leželi na zemi, a ne na dlažbě, mramoru ani na čemkoli jiném. Nebylo tam nic, co by nám

přerušovalo spojení se zemí. Ani nic, co by mi bránilo zrudnout, jelikož se Mórrígan smála, až se za břicho popadala a nemohla se nadechnout. Z koutků očí se jí řinuly slzy. Hihňala se skoro jako malá holka, ale dal jsem si pozor, abych to neřekl nahlas, a taky jsem udělal, co bylo v mých silách, abych tenhle postřeh vypudil z hlavy.

Když jsem poznal, že ten záchvat hned tak nepomine, využil jsem příležitosti a o něco lépe si prohlédl okolí; odpoutám tak myšlenky, než ustoupí bolest v kyčli. (Kdybych načerpal energii, abych ji utlumil kouzlem, Mórrígan by to ucítila a rozchichotala by se ještě víc.)

Do místnosti vedly ještě dva vchody a oba se nacházely ve stejné vzdálenosti od toho, kterým jsme přilétli. Také byly osvětlené pochodněmi a měly stěny obložené kostmi. Nad hlavou nám zářil kovaný lustr se svíčkami.

Komnata byla kruhová, uvědomil jsem si vzápětí, tvořila samotný střed mohyly se třemi vstupy. Přišlo mi, že se tu někdo při stavbě hrozně nadřel na to, že výsledkem byla takhle pustá místnost. Nebyl tu dokonce ani krb, kde by v kotli bublal nějaký pochybný guláš.

„Kde to jsme?“

Mórrígan si dala s odpovědí na čas. Jakmile se zklidnila, opáčila: „Na místě určeném k obřadům. Pro smrtelníky je obestřené záhadou a děsem. Díky tobě je teď spjaté se smíchem.“

Poslední poznámku jsem se rozhodl přejít. „Nevidím tu hloh.“ Tetování, které nás svazuje se zemí, musí být vytvořeno živou rostlinou; v naší mysli bude přítomna Gaia a bude celý proces řídit.

„Všechna rituální místa jsou skryta. Pojď.“ Vstala a oprášila se. Já se taky zvedl a drobet kulhavým krokem ji následoval do průchodu nalevo. Po nějakých deseti yardech se zastavila a obrátila se ke kostlivé stěně po pravé ruce. „Dveře snadno odhalíš čarovným zrakem. Smrtelníci je nikdy nenajdou.“

Než jsem stihl přepnout zrak do magického spektra, dotkla se nenápadného hrbolu na jedné kosti, stiskla ho

jako tlačítko a část kostlivé zdi zajela zpátky a potom se odsunula doleva, to vše za syčení vzduchu. Pneumatické zařízení. Mórrígan si musela všimnout, že jsem se zatvářil udiveně.

„Vím, že si o mně myslíš, že jsem staromódní a bráním se změnám," pronesla. „A nejspíš se nepleteš. Pořád dávám přednost mečům před palnými zbraněmi. Ale řekla bych, že jsem se od tebe asi něco naučila. Nejedno něco. Pojď."

Prošla dveřmi do vlhké vnitřní zahrady, bohaté na kyslík a květinové vůně, co šimraly v nose. Díky skleněnému stropu to tam vypadalo trochu jako ve skleníku; u stropu, na horních hranách stěn, jsem zahlédl vyřezané vazby hojnosti, plodnosti a rovnováhy. A pod nimi... vazby, které znamenaly, že ty nahoře mají bez rozdílu účinkovat na všechny živé bytosti v místnosti. Jednalo se o všeobecné, nezacílené vazby, jaké moje aura prostoupená chladným železem potlačovala jen těžko; musel bych použít kouzlo na ochranu přímo před nimi, kdybych nechtěl, aby na mě působily, ale proč bych to vůbec dělal?

Počkat. Jak pravil Hamlet: *Rozvahy to žádá.* Rovnováha a Mórrígan?

Co je ještě divnější: hojnost a plodnost... a Mórrígan?

Potřeboval jsem honem změnit téma, i když šlo pouze o téma v mojí hlavě. Mórrígan by ho mohla zachytit.

„Víš, Mórrígan, chtěl jsem si s tebou promluvit o tom, jak jsem přišel k té ráně," řekl jsem a ukázal si na zjizvenou pravačku. „Byla jsi tehdy poblíž. Mohla jsi zakročit a zabránit tomu, ale neudělalas to. Mohl jsem umřít, a ty bys pak porušila slovo."

Mórrígan vyfoukla vzduch nosem v jakémsi polovičatém odfrknutí a zvedla jeden koutek rtů. „Proč se zabýváš tím, co se mohlo stát? Pověz mi, co se *stalo.*"

„Zbytečně jsem trpěl."

Při zmínce o utrpení Mórrígan samou slastí zavřela oči a blaženě zamručela. „Ta zbytečnost je sporná. Ale přežil jsi to. Já vždy držím slovo."

„Ale bylo to zatraceně těsné, Mórrígan. Jeden kožoměnec mi rozerval hrdlo –“

„A ty ses vyléčil,“ dopověděla za mě. „Věrně jsem dostála slibu, který jsem ti dala. Nikdy jsem ti netvrdila, že už se nemusíš bát zranění ani bolesti. Tím bych mimo jiné omezila svůj milostný život.“

Trhl jsem sebou a o krok ustoupil. Mórrígan to postřehla a zasmála se. „Když už jsme u toho, Siodhachane, jak v poslední době vypadá tvůj milostný život? Máš vůbec nějaký?“

„Ano, mám,“ odpověděl jsem. Snažil jsem se, aby to nevyznělo mrzutě, ale věcně. Bylo to těžší, než jsem čekal.

Zjevně mi to nezbaštila. „To sis našel milenku v té díře?“

„Ne. O víkendech jezdíme do Farmingtonu nebo do Duranga, příležitostně do Gallupu a Flagstaffu. Oba tam máme různé partnery, kteří jsou ochotní s námi... é... trávit čas.“

„Tvé nadání pro zjemňující vyjádření stále vzkvétá. Ale myslím, že už jsem o takových novodobých vztazích slyšela. Existuje pro ně i hovorový výraz, že? Říká se jim randál na jednu noc.“

„Randál? Á! Pěkný pokus. Skoros to trefila. Říká se rande na jednu noc.“

„To jsem přece řekla. Rande na jednu noc.“

„Řeklas randál –“ Mórrígan se rudě zablýsklo v očích a já si odkašlal. „Promiň. Musel jsem se přeslechnout. Máš naprostou pravdu.“

„Věnuje se těmhle rande na jednu noc i tvá učnice?“

Pokrčil jsem rameny. „Pokud vím, tak ano. Vlastně mi do toho nic není. V posledních letech měla jednoho až pět stálých kluků. Dostala i nabídku k sňatku, ale odmítla.“

„A ty jsi nežárlil?“

„Nejsem v postavení, abych žárlil, protože jsem jí dal velmi jasně najevo, že mezi námi nemůže být žádný jiný vztah než vztah mistra a učně.“

„Neptala jsem se, v jakém jsi postavení, ani co se hodí

a nehodí. Zajímá mě, jaké v tobě to její laškování vyvolává *pocity.* Žárlíš?“

Zamyslel jsem se. Nebyla by pravda, kdybych tvrdil, že je mi to naprosto ukradené. A někdy možná byly chvíle, kdy byla Granuaile trochu moc hrr do toho, aby se se mnou podělila o svoje úlovky. Po prvním setkání s přítelem z Duranga mi nahlásila, že „byl tak zatraceně sexy, že mi z něj málem vybuchly vaječníky.“ To bylo ovšem v pořádku; Granuaile neměla jediný důvod spokojit se s někým, kdo by nebyl sexy. Ani s někým, s kým by se neměla dobře. Doufal jsem, že si najde někoho, kdo to bude splňovat, protože já to být nemohl. Pokud jde o mě, poslední dobou jsem se do ničeho nehrnul, a i když se v mých odpovědích Mórrígan skrývala všeobecná pravda, rande na jednu noc jsem nezažil ani nepamatuju. V okolí, obzvlášť v univerzitních městech, byly mraky krásných, rozkošných, inteligentních žen, žádná ale v mých očích neměla na Granuaile, a tak jsem se rozhodl, že budu radši sám, než abych se spokojil s nějakou náhradnicí. Není to celibát, říkal jsem si. Mám jen vysoké nároky.

„Ne,“ odpověděl jsem nakonec. „Je to moje učnice, ale v žádném jiném ohledu moje není. Drobátko na ty její partnery možná žárlím, ale víc nic. Jsem šťastný, když je šťastná.“

Mórrígan se nepokrytě ušklíbla. „Šťastný? Šťastný nejste ani jeden. Z aury vám přímo křičí sebezapření.“

„To je v pořádku,“ namítl jsem.

„Není. Milostné sebezapření je přístup nehodný Kelta.“

Pokrčil jsem rameny. „Pořád lepší než řešit fretky viny.“

„Co to je?“

„Hrozná věc. Drží se člověku na krku a šimrají ho a koušou a obecně mu ztrpčují život, což je docela dobrý výkon na takovou metaforu.“ Taky byly lhostejné k logice – to byla možná jejich nejďábelštější vlastnost. Neměl jsem jediný důvod cítit se kvůli pletkám s jinými žena-

mi provinile, jelikož mezi mnou a Granuaile nebyl žádný vztah a monogamie nebyla třeba, ale i přesto na mě fretky pořád útočily.

„Vinu nemám ráda," opáčila Mórrígan. „Je to lítost a sebeobviňování a zoufalství nad něčím, co nejde změnit. Je to jako jíst k snídani popel. Je to bič, který používají kněží na laiky, aby si z nich udělali ovce a otroky mravního kodexu, k němuž se hlásí oni jako pastýři. Vede k sebevraždě a dalším nevýslovným projevům sobectví a hlouposti. Nedokážu si představit jedovatější pocit."

„Já ji taky nemám rád," uznal jsem.

„Tak proč se obtěžuješ ji cítit?"

„Protože neschopnost cítit vinu poukazuje na sociopatické sklony."

Mórrígan zapředla z hloubi hrdla, zvedla ruce a štípla se do bradavek. „Ach, Siodhachane. Naznačuješ, že jsem sociopatická osoba? Ty vždycky říkáš ty nejkrásnější lichotky."

Ucouvl jsem a zvedl ruce v obranném gestu. „Ne. Ne, to nemělo vyznít jako lichotka ani jako koketování nebo tak něco."

„Co je to s tebou, Siodhachane?"

„Nic. Jenom ti zrovna nelichotím."

Mórrígan sklouzla očima níž. „No dobře. Zdá se mi, že ses vyděsil, až jsi z toho ztvrdl."

Podíval jsem se a zjistil, že ty proklaté vazby hojnosti a plodnosti nezahálely.

„Tohohle hocha si nevšímej," řekl jsem a ukázal si do rozkroku. „Tohle on dělá pořád, plete se mi do rozhovorů a dožaduje se pozornosti."

„Co se stane, když mu věnuješ pozornost?" Mórrígan nasadila takřka hravý výraz; a ten ji polidštil tak, že jsem na okamžik zapomněl, že je to krvelačná zvěstovatelka smrti, a uvědomil si, že je ohromně přitažlivá. Připomněla mi jeden z těch starých tisků Patricka Nagela, až na to, že byla dosti jasně trojrozměrná a mnohem víc sexy. Činilo mi potíže vymyslet nějakou chytrou odpověď, snad proto,

že se mi většina krve, díky které mi mozek fungoval, jak se patří, přesunula někam jinam.

„No, ehm. É. Předstírej, že teď říkám něco důvtipného. A taky: nnnn –“ Nedokázal jsem říct ne. Chtěl jsem, ale nebylo to fyzicky možné. Dál jsem se o to snažil. „Nnnn...“

Zasmála se, přistoupila blíž a chytila mě do ruky. Napjal jsem se v očekávání bolesti. Tomu se Mórrígan trochu uchechtla a pak se ke mně nahnula a zašeptala mi do ucha.

„Klid, Siodhachane. Nemáš se čeho bát. Viděl jsi, že jsou tu vazby rovnováhy. Účinkují i na mě. Když se budeš strachovat, tak se rovnováhy nedočkáš, nebo snad ano? Uděláme to tedy po tvém. Protentokrát.“

Zjistil jsem, že rovnováha umí být děsivá. To ona mi bránila říct ne. Přítomnost těchhle vazeb nepřipouštěla otevřený nesouhlas. A protože se spojily s plodností a hojností, Mórrígan právě chtěla přesně totéž co ony. Mně rovnováha scházela, a tak jsem pociťoval její tlak. Napadlo mě, že z té místnosti jednoduše odejdu, a podařilo se mi ujít jediný krok, než mě nohy odmítly nést dál.

„Musíme to vůbec dělat?“ hlesl jsem zoufale.

„Potřebuješ to. A já jakbysmet. A když chci, umím být i hodná.“ Slova mi dopadala na ucho v jemňoučkých teplých závanech a Mórrígan mě něžně hladila na důkaz, že mluví pravdu. Zavřely se mi oči a pak se rázem zase otevřely, protože mi došlo, co se děje.

„Ale...“

„Pšš.“

„Neříkalas, že máme naspěch?“

„S jistým zdržením jsem počítala.“

Políbila mě, aby předešla jakýmkoli dalším námitkám, a potvrdila mi, že umí být i hodná. Tělesné potěšení ovšem nešlo ruku v ruce s emočním naplněním. Celou dobu mě hryzala zoo plná fretek viny.

* * *

Druidská tetování nejsou kérky, jaké si můžete pořídit v salonu u člověka prošpikovaného přemírou piercingů. Jehla musí být živá – jinými slovy, musí jít o trn živé rostliny – a musí u toho být Gaia. Ta určuje, kam přijde inkoust, a vytváří vazby, které nám umožňují přístup k její magii.

Když jsem sám, navážu spojení s Gaiou zhruba po týdnu, ale spolu s Mórrígan jsme dokázali vstoupit do nepřítomného stavu podobného transu a nechat naše mysli splynout po pouhých pěti dnech. Oprava tetování na hřbetu mojí ruky trvala další dva, a během téhle doby jsme si ještě popovídali mimo jiné o tom, jak se jí daří s výrobou vlastního amuletu z chladného železa. Člověk potřebuje sem tam odvrátit pozornost, když ho opakovaně bodají špičaté věcičky. Gaia vám nedovolí vypnout bolest; dary a nadání získané bez bolesti totiž často bereme jako samozřejmost.

„Je to šest let," řekl jsem. „Už jsi připravená provázat si amulet s aurou?"

Mórrígan se vkradl do očí náznak červeného odstínu a nejprve neodpověděla, tak jsem to nechal plavat a dělal, že jsem nic neřekl. Překvapila mě odpovědí po několika minutách, právě když jsem se chystal zavést řeč na háčkované postavičky superhrdinů a na to, jak šíleně jsou rozkošné.

„Nevím, jestli budu někdy připravená, Siodhachane," prohlásila. „Háček vězí v nutnosti naklonit si železného elementála. Jak už jsem řekla dříve, neovládám umění nadbíhat. Jestli něco umím, tak nahánět strach. Jenomže strachem železného elementála nepřinutím, aby mi provázal auru s chladným železem. Přinutím ho leda tak k útěku."

„Myslel jsem, že se ti s jedním celkem daří. Když jsme se o tom bavili posledně, krmila jsi ho spoustou víláků a on tě začínal mít rád."

„Ano. Nuže, krátce nato jsem ztratila trpělivost a on prchl. Stejně to dopadlo i s dalšími dvěma. Jak se jmenuje

ta americká hra, kterou máš tak rád a ve které má hráč tři šance uspět?“

„Ó – asi myslíš baseball.“

„Ano. Baseball. Vyautovala jsem se, Siodhachane – říkám to dobře?“

„Říkáš.“

„Byla jsem se ve vraní podobě podívat na pár zápasů, když ti ta hra tak učarovala.“

„Vážně? Na kom jsi byla?“

„Nepamatuju se, ale jedno mužstvo bylo myslím náramně pyšné na barvu svých ponožek.“

„Á, no jistě! V Bostonu, nebo v Chicagu?“

„V Bostonu. To je ono. Boston Red Sox. Byla tam spousta pěkných Irů. Hřadovala jsem na velké zelené stěně a pochopila jsem, co tě k té hře tolik táhne. Hráči nesmírně trpí, maskují to však klidem.“

„Tobě se líbilo, že trpí? No, mě osobně na tom baví něco jiného.“

„Jak jen můžeš neoceňovat jejich vnitřní boj? Pokaždé, když se nechají vyautovat, když dovolí druhému mužstvu bodovat nebo když spáchají nějakou jinou z řady drobných chybek, naplní je pochybnosti a sebeobviňování a ryzí strach, že jejich dráha je u konce, že přišli o své vlohy nebo schopnosti, díky nimž si vysloužili možnost hrát na profesionální úrovni, a zděsí se, že se veřejně zostudili. Vidím v tom úchvatné drama. Je malý zázrak, že lidé platí za to, aby se na to mohli dívat, lít do sebe poháry mizerného piva a ládovat se těmi válečky z odpadního masa, pocákanými kečupem a hořčicí. Jak se jim říká?“

„Hot dogy.“

„Proč? Obsahují psí maso?“

„Doufám, že ne. Je to jen takový zažitý název.“

„Američani jsou hrozně zvláštní.“

„Uznávám.“

„Ale to zoufalství, Siodhachane! Je ták šťavnaté. Nechají se vyautovat a vracejí se do svého krytu, víš, co myslím –“

„Říká se mu střídačka.“

„Do té své střídačky. Sedí na lavičkách, láteří, jakou mají smůlu, a hlasitě obviňují protihráče z oidipovských vztahů s vlastními matkami.“

„Cože? Aha, nadávají si do mamrdů. Tohle mi chvilku trvalo. Mrdání vlastních matek, Mórrígan, naštěstí není v Americe tak rozšířené, jak by se mohlo zdát při poslechu baseballistů.“

„To jsem ráda. Potom ale přežvykují žvýkačky, slunečnicová semínka nebo žmolky rakovinového tabáku a snaží se na své selhání zapomenout, i když je pořád nahlodává. Vyměňují si košilaté vtipy a hloubají nad sexuální orientací rozhodčích. To celé ve snaze zlepšit si náladu do takové míry, aby při další příležitosti byli úspěšnější a obstáli. Pravá krása hry se skrývá na střídačce, Siodhachane.“ Odmlčela se a polkla, načež navázala mírnějším tónem. „A pokud jde o svázání s amuletem, jsem na tom stejně. Selhala jsem a potřebuji sebe samu přesvědčit, že příště tomu bude jinak.“

„Podle mě nemáš nejmenší důvod k pochybnostem, Mórrígan. Zvládneš to.“

„Ne, ty nechápeš, v čem tkví má potíž. Představuju pro lidi buď sex, nebo násilnou smrt. Někdy obojí. Občas léčím rány z bitev. Pro nikoho ale nejsem přítelkyně.“

„Ale, Mórrígan –“

„Ticho, Siodhachane. Ať už bys řekl cokoli, nezměnilo by to, jak se věci skutečně mají. Byl jsi ke mně milejší než většina lidí za celý můj dlouhý život, ale i ty se mě bojíš. Jsi úžasný milenec, ale zmocnila jsem se tě stejně, jako jsem se zmocnila všech ostatních. Chápu, že nejsem ničí přítelkyně proto, že si nehledám přátele. Je to pravda a já se jí musím postavit tady na své střídačce.“

Na to jsem neměl co říct. Možná jsem oněměl údivem, když se jí po tváři začala koulet slza. Možná se k pravdě nedá nic dodat, když ji vyslovíte, jak se sluší a patří.

Mórrígan jednou popotáhla a tu slzu si utřela. „Nevyzpovídala bych se ti, kdybychom nebyli spojení s Gaiou

v místnosti rovnováhy. Chápeš? Bez pomoci kouzel nedokážu vůči nikomu projevit důvěru ani nic jiného."

„No, mám pocit, že po tomhle bys mě měla pozvat na pár baseballových zápasů. Já budu obdivovat půvab hry pod tlakem a ty si můžeš vychutnat zoufalství na střídačce. Oba si to náramně užijeme. Skočím pro popcorn s ořechy, a možná ti i koupím dres. Co ty na to?"

„Ty se mnou chceš prostě... trávit čas?"

„Jo. To už přátelé dělávají. Tak co ty na to?"

Mórrígan se usmála. „Zní to jako učiněný dar. Děkuju."

„Teď vyrazíme do Norska," oznámila mi Mórrígan, jen co jsme opustili místnost rovnováhy, hojnosti a plodnosti a stanuli na kostěné chodbě. Hlasem se okamžitě vrátila k chladnému, věcnému chrapotu, na který jsem byl zvyklý, takže jsem se opět měl na pozoru.

„Proč?"

„Za výtečným jídlem. A na setkání s jistými bohy, kteří velmi zdvořile požádali, zda by si s tebou nemohli promluvit."

„S jakými bohy?"

„Chtějí se ti představit sami."

„Nejsou to severští bohové, že ne?"

„Jsou."

„S těmi se setkat nemůžu!"

„Musíš. Dala jsem jim slovo."

„To není *můj* problém."

Zadívala se mi do očí a zrudl jí zrak. „No, já bych celkem řekla, že je, Siodhachane."

Po našem srdečném rozhovoru v místnosti s vazbami byl tenhle návrat k jejímu starému, nesmiřitelnému já drobet drsný.

„Nemohli bychom se třeba vrátit do té místnosti rovnováhy a probrat to tam?"

„Ne."

„Mórrígan, mám přece být po smrti, pamatuješ? Jestli seveřani zjistí, že žiju, zase mě budou chtít zabít.“

„Někteří z nich už jsou si moc dobře vědomi, žes je oklamal.“

„To není totéž jako všichni.“

„Ne, to není. Pojď. Budeš v bezpečí.“

Tohle prohlášení mě mělo uklidnit, ale ani v nejmenším to nevyšlo. Vzpomněl jsem si, že Mórríganino vymezení bezpečí se od mého značně liší. Její definice zahrnovala i ukrutnou bolest a vážná zranění, jenom ne smrt. Moje zahrnovala pivečko a polohovací křeslo. Skutečnost, že Mórrígan shledala za nutné vrátit mi před tím, než někam vyrazíme, léčicí schopnosti, velmi jasně naznačovala, že věděla, že to bude nebezpečné.

Chytili jsme se za ruce a prostřednictvím jednoho z tisů v jejím močálu se přemístili z Irska do Tír na nÓgu a odtamtud do jedné stále zelené oblasti severně od Osla. Vzali jsme na sebe ptačí podobu, vydali se do města a nakonec slétli do úzké uličky, kde se právě ve chvíli, kdy se poslední sluneční paprsky odebraly na západ a zanechaly nás ve tmě, Mórrígan proměnila v člověka. Já se proměnil taky, a na nepřátelském území a bez meče přes rameno jsem si připadal dvojnásob nahý. Naše metamorfóza se obešla beze svědků, a nikdo nezpozoroval ani naši veřejnou nahotu. Mórrígan vazbou otevřela zamčené bezpečnostní dveře a vstoupili jsme do zadní místnosti čehosi, co vypadalo jako krejčovství.

„Padraigu,“ houkla. „Jsme tu.“

Hodil jsem po ní tázavým pohledem. Padraig není norské jméno.

„I za hranicemi Irska mám spoustu lidí, kteří mě uctívají, Siodhachane,“ opáčila. „Netvař se tak překvapeně.“

„Ovšem,“ já na to.

Černým závěsem, za nímž se zřejmě nacházela přední část obchodu, se přihnal menší mladík se zarudlou pletí. Když nás uviděl, vytřeštil oči a začal se uklánět Mórrígan, ta ho ale zastavila.

„Nech toho. Nemáme čas. Jenom nám dones šaty."

„Hned to bude!" vyhrkl, celý rozzářený radostí, a odchvátal zpátky za závěs.

„Jak rozkošné," poznamenal jsem. „Máš tu fanouška."

„Přisluhovače."

„V tom není moc velký rozdíl. Proč se prostě neoděješ do temnoty, jako jsem to u tebe už viděl?"

„Máme dorazit bez jakýchkoli vazeb či ochranných kouzel. Veškeré čáry jsou zakázané."

„Cože? To je šílenost! Nejdřív žádné meče, a teď žádná magie?"

„Oni se musejí řídit stejnými pravidly. Určitě je dodržuj."

„Promiň, Mórrígan, ale tihle severští bohové, ať je to kdo je to, možná nebudou cítit takovou povinnost se těmi pravidly řídit jako ty."

„Bude to obřadní jednání božstev. Neodvážili by se mě podrazit. Ani my nepodrazíme je."

Než jsem stihl vznést další námitky, vrátil se Padraig. V levé ruce držel černé formální večerní šaty z hedvábí a krajek a v pravé smoking. Ten po mně víceméně hodil, zatímco Mórrígan roucho způsobně ukázal. Očima se jí vpíjel do těla a už se mu obtížně dýchalo. Mórrígan si to musela uvědomovat, ale nijak se k tomu nevyjadřovala.

Spolehlivě jsem věděl, že u sebe nemá hotovost, a nijak zvlášť jsem netoužil vidět, jakou platbu za to dosti drahé oblečení Padraig očekává. Začal jsem se co nejrychleji oblékat a zadoufal jsem, že budu moct odejít a počkat venku, abych se nestal svědkem něčeho tragického.

Obléct si šaty bylo naneštěstí mnohem snazší než se nasoukat do smokingu. Mórrígan si je přetáhla přes hlavu, párkrát zatahala za zip a byla připravená. Úžasně jí to seklo; na některých místech bylo černé hedvábí dočista matné, ale jinde se pro zvýraznění lesklo. Přetínala ho krajka s kudrlinkatým vínovým vzorem, která jí přiléhala k tělu a nechávala prosvítat porcelánovou pleť. Začínala nad levým ňadrem, vinula se mezi prsy a pak pod nimi,

spirálově jí obtáčela trup a potom se znovu objevovala nad pravým bokem, odkud jí v hadí vlnovce sjížděla na přední stranu stehna. Těsně nad koleny šaty končily.

„Nezapomněl jsi na boty, že ne, Padraigu?“ prohodila Mórrígan.

Padraigovou tváří se na okamžik mihl záchvěv paniky, když si uvědomil, že možná spáchal neodpustitelný hřích. „Kdepak, kdepak!“ zvedl ruce ve smířlivém gestu. „Jenom jsem je nemohl přinést zároveň s těmi šaty a oblekem. Skočím pro ně, hned jsem zpátky.“

Znovu proběhl závěsem.

Podíval jsem se na Mórrígan a nadzvedl jedno obočí. „Já taky dostanu boty?“

„Možná na ně zapomněl,“ odvětila. „Jak ho potrestáme?“

„Netrestejme ho a předstírejme, že jsme to už udělali,“ navrhl jsem. „Nechal bych toho chudáka na pokoji.“

„To by bylo kruté, Siodhachane,“ opáčila. „Tak horlivě se modlil za mou přízeň. Je si plně vědom, že za ni bude muset zaplatit.“

„Co když na to nebude mít?“

„Ále, na to mají všichni. Nebyl to Shakespearův Shylock, kdo tak prahl po tom vzít si z někoho libru masa? Jsem jako on. S radostí si vyříznu libru. Nebo dvě. Když si mám vzít, co mi patří, snad nikdy nemám po ruce váhu.“

Padraig se vrátil s černými polobotkami pro mě a jakýmisi sandály pro Mórrígan – takovými těmi se spoustou kožených pásků, co se stahují kolem lýtek. Přitáhl jsem si od stolu zaskládaného stvrzenkami a fakturami křeslo. Zaparkoval jsem se do něj a vmáčkl nohy do polobotek. Radši bych zůstal naboso, protože každá obuv mě odřízne od země, ale Mórrígan to zřejmě měla připravené tak, abych při setkání s těmi bohy, se kterými jsme se měli sejít, byl co nejvíc v nevýhodě. Medvědí talisman jsem měl skoro plný, jelikož jsem si ho před odletem v lese dobil a spotřeboval jsem jen tu trošku magie, kterou si ve městě vyžádala zpětná proměna v člověka. Bylo příjemné

mít něco v záloze, i když Mórrígan pořád tvrdila, že to nebude potřeba. To od ní zkrátka bylo příliš důvěřivé – další podezřelé chování.

Nechápal jsem, co se to s ní děje. Nejdřív se málem rozbrečela při představě, že se mnou půjde na baseball. Teď mluvila o tom, že si vyřízne libru masa z člověka, který se k ní modlil. Bylo to, jako by se na chvilku přiklonila k vlídnosti a příčetnosti, ale nyní se od ní zase přehnaně odkláněla a snažila se být obzvlášť krutá. Bál jsem se, co Padraigovi provede, chtěl jsem mu říct, ať utíká o život, protože tohle byla Mórrígan, která vyvolává v Irech noční můry. Jen co si ovinula lýtka pásky sandálů, promluvila na něj hedvábným tónem, ovšem takovým, jako kdyby se pod tím hedvábím ukrýval nůž.

„Zdá se, že je vše v pořádku, Padraigu. Odvedl jsi dobrou práci. Je na čase zaplatit. Jsi připraven?“

„Ó, ano, jsem připraven, velmi připraven,“ odvětil Padraig.

Mórrígan drobet pobaveně zacukaly koutky úst.

„Svlékni si košili, Padraigu,“ pronesla zastřeným šepotem, a mnou se najednou rozlilo teplo, protože na toho mladého nešťastníka začala uplatňovat své svůdnické schopnosti. Vždycky jsem se domníval, že jsou mocnější než schopnosti succuby, a byl jsem rád, že ji v tom jejím kostlivém doupěti nepřepadla touha uplatnit je na mně. Částečně mě před nimi chránil železný amulet, a tentokrát ani nebyly namířené na mě, ale Padraig byl naprosto bezbranný. V podstatě lapal po dechu a při tom ze sebe rval košili a snažil se z ní vysoukat.

„Ano, Mórrígan!“ křičel. „Ó, bohyně!“ Předek kalhot se mu škubal a napínal, jako by se z něj snažil vyrazit jeden z těch malých vetřelců podle Ridleyho Scotta. Mórrígan přitiskla Padraigovi dlaň k hrudi, těsně pod pravou klíční kost, a on se následkem toho zachvěl. Potom Mórrígan vyrostly a zčernaly nehty, teď už skoro drápy, zabořila mu je do hrudníku a pomalu táhla dolů a doleva. Padraig zařval a oběma rukama ji chňapl za zá-

pěstí – ne aby ten její pařát odtáhl, ale aby si ho zarazil ještě hlouběji. Zpod nehtů se vyřinula krev a začala mu stékat po žebrech a po břiše; sténal a úpěl, a jak mu tak drásala hruď, začaly mu neovladatelně vystřelovat boky.

Zapřemýšlel jsem, jestli nemá v přední části krámku zákazníky. Krejčovství obvykle nebývají tak prostoupená bolestí a extází.

Padraig zavřeštěl, Mórrígan mu totiž nehty udrápla levou bradavku. Potom ruku vytáhla; Padraig ji pustil, sesul se na zem a tam sebou mlátil a zmítal se.

„Už můžeme jít," prohlásila Mórrígan, překročila Padraigovo cukající se tělo, prošla černým závěsem a nechala mě o samotě s člověkem, který na podlaze prožíval zatraceně silný orgasmus.

Chtěl jsem si k němu klenout a tu hruď mu zahojit, ale tušil jsem, že Mórrígan by odpověděla násilím. Nevěděl jsem co dělat.

„No, díky! Ehm. Přeju pěkný den!" řekl jsem a rychle se pustil za Mórrígan. Prošel jsem závěsem a zjistil, že obchod je liduprázdný a Mórrígan míří k východu. „To mu nepomůžeš?" nadhodil jsem. Musel jsem zvýšit hlas, aby mě bylo slyšet přes Padraigovo kvílení.

Zastavila se a otočila se ke mně, vůbec tu otázku nechápala. „Vždyť to jsem právě udělala."

„Rychle ztrácí krev a zní to, že ho to bolí."

„Ano, ale zároveň zažívá rozkoš. Přežije to. A navíc si o to řekl."

„On tě požádal, abys ho zmrzačila a – to druhé?"

„Ještě pět minut bude stříkat a pak omdlí."

Zbledl jsem. „Je to vůbec možné?"

„Ano. Až se probere, vstoupí do nejsilnějšího období tvořivosti, jaké kdy zažil. Jeho výtvory z něj udělají jednoho z nejvyhledávanějších krejčí v celé Evropě."

„Aha. Tak o tohle tě žádal?"

„Ano. Nejsem bohyně řemesel jako Brighid, ale dělám, co umím."

„Ale abys ho připravila o bradavku a doživotně zjizvila, o to tě nežádal, že?“

„Lidé, kteří usilují o mou přízeň, vědí, co jsem za bohyni,“ odvětila. „A stále se najde dost takových, kteří jsou ochotní uzavřít faustovskou dohodu. Soustředí se víc na výsledky než na to, za jakou cenu jich dosáhnou.“ Odvrátila se, dala tak najevo, že rozhovor je u konce, a já si poraženě povzdychl. Zadoufal jsem, že Padraig nakonec dospěje k závěru, že to stálo za to.

Vyšli jsme z krejčovství, zavřeli dveře za Padraigem a jeho vytržením a roztržením a zastavili si taxík. Mórrígan řekla řidiči, aby nás vysadil na rohu ulic Kirkegata a Radhusgata.

Stojí tam stará budova ze sedmnáctého století, ve které se v současné době nachází jedna z nejvyhlášenějších gurmánských restaurací na světě. Je to takový ten podnik, kde musíte být pořádně oháknutí, aby vás vůbec pustili dovnitř, a i párátka vypadají nóbl. Podávají vždycky čtyři až šest chodů a u lokte vám stojí nejen profesionální číšník, ale i profesionální sommelier.

Někdo tu budovu namaloval bojovným odstínem slézové – byla *slézová,* zpropadeně, a nesla tu barvu hrdě. Byla pouze patrová, ale obě podlaží byla prostranná a Velkou slézovou stěnu naštěstí narušovalo množství úzkých, bíle rámovaných oken. Nad šedivou římsou se vypínala černá šindelová střecha, která oplývala vlastní architekturou a poskytovala prostor pro jeden až tři podkrovní pokoje a k nim náležející okna. Postřehl jsem tam nahoře nějaký pohyb, všiml jsem si, že na okapech sedí dva obrovští havrani, a připadlo mi, že se s vyrovnanou směsicí vážnosti a zádumčivosti dívají přímo na mě. Každému bíle svítilo oko.

„Tady to někdo přehání s Poem, ne?“ utrousil jsem.

Když je Mórrígan uviděla, krátce vyštěkla smíchy. „Kdepak Poe. Vždyť jsou to krkavci. Zapoj hlavu, Siodhachane.“

Vzpomněl jsem si, že se údajně máme sejít se členy

severského panteonu, a opáčil jsem: „Nechceš mi snad oznámit, že je tu *on* –“

Mórrígan mi jednu vrazila. „Říkala jsem zapoj hlavu, ne pusu.“

„Ale jak je –“

Vlepila mi další.

„Dobře. Promiň.“

Mórrígan se zhluboka nadechla, zavřela oči a zaťala pěsti ve výšce pasu. Bylo to poprvé, co jsem zpozoroval nějaké znamení, že v ní to setkání probouzí aspoň trochu neklidu.

„Jak vypadám?“ zeptala se a já se znovu podivil, jak může být současně tak nelítostná a nejistá sama sebou.

„Děsivě. Vražedně. Drobet spanile.“

Usmála se. „Ty vždycky víš co říct. Pojďme. A pamatuj, žádné čáry.“

Jakmile jsme vešli dovnitř, uvítal nás s velkým úsměvem vrchní, bezchybně vydrhnutý a oholený muž v livreji s černou vázankou. Uvedl nás ke stolu u okna v Kleopatřině místnosti, kde na nás nečekal nikdo jiný než bohyně, jež dala vzniknout slovu *Friday,* anglickému výrazu pro pátek. Vstala, aby se s námi pozdravila.

Byla to Frigg a zářila podobně jako vitráž; oplývala takovým druhem krásy, velmi barevným a velebným, ovšem plochým a průsvitným, budícím dojem, že vám uniká docela dost z její hloubky. Otázka zněla, jestli je ta hloubka pečlivě skryta, nebo jí jednoduše chybí.

Působila srdečně, ale napjatě, jako malý kluk, kterého maminka nutí, aby byl hodný na tetu Ethel, *jinak...* jenže tetička Ethel má hustého kníra a tohle chování je to jediné, co může ten hošík dělat, aby se nerozkřičel, až teta dorazí a bude chtít pusinku. Vřelý výraz ve Friggině tváři s přízrakem úsměvu nedosahoval až do výše očí; ty působily chladně a nikterak přátelsky. Na sobě měla královsky modré pouzdrové šaty, stažené těsně pod žebry širokou černou šerpou. Na krku jí viselo extrémně blyštivé cosi, posázené tolika diamanty, že byste za ně mohli na-

koupit jídlo na celý rok pro pár rodin a stáj plnou poníků. Už už jsem si ho chtěl prohlédnout v čarovném spektru, když vtom mě Mórrígan chytila za čelist a trhnutím mi obrátila hlavu k sobě. Promluvila ve staré irštině, aby jí Frigg nerozuměla.

„Pamatuješ si, co jsem říkala o magii?“

„Že bychom ji neměli vůbec používat,“ vysoukal jsem ze sebe, i když mi železným stiskem svírala bradu.

„Přesně tak. Vůbec. Ty ses ale chystal seslat čarovný zrak, že? Vidíš mé oči? Jsou hnědé, a ne rudé, protože teď nemůžu kouzlit. Představuj si, že jsou rudé, Siodhachane. Hlídám si tě.“

„Chápu.“

Pustila mě a potom jsem si já připadal jako ten klučina, až na to, že se mi nepodařilo náležitě uvítat tetu Ethel, za což jsem dostal pořádnej sprdunk. Začervenal jsem se, otočil se k Frigg a zamumlal ve staroseverštině rychlou omluvu za svoje způsoby. „Říkej mi Attiku, prosím.“

„Děkuji, že jsi přišel,“ odvětila a mávla rukou k židli naproti sobě. „Prosím, posaď se.“

Vysunul jsem židli Mórrígan, a jakmile se usadila, sedl jsem si na místo nejblíž k oknu, a než jsme stačili říct něco dalšího, zjevil se sommelier, uvítal nás v Statholdergaardenu a začal nám vykládat o víně. Frigg si objednala láhev australského shirazu, čímž mě poněkud překvapila. Muselo to na mně být vidět, protože potom mi svoji volbu vysvětlila.

„Když má člověk večer co večer medovinu z cecků kouzelné kozy, časem mu začne lézt krkem. Ne že bych si stěžovala na kvalitu – jen ať si někdo zkusí najít kozu, které z vemena proudí lepší pití –, ale tu a tam to chce zkusit zase něco jiného. Místní jídlo a pití pro mě budou vítanou změnou.“